

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6463/2543

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงสงขลาโจทก์ นาย หวน แยมสุวรรณผู้ร้อง นาย เกียรติศักดิ์ หนูอุไรจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 36, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ทวิ, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 46, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้บริษัทรถยนต์ของกลางไปแล้วก็ชอบที่ผู้ร้องซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของแท้จริงและมีได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลยจะต้องยื่นคำเสนอขอคืนต่อศาลภายใน 1 ปี นับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 ผู้ร้องมายื่นคำร้องขอคืนรถยนต์ของกลางต่อศาลชั้นต้นภายหลังจากวันคำพิพากษาถึงที่สุดเกิน 1 ปี ย่อมต้องห้ามตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว แม้ผู้ร้องเป็นเจ้าของรถยนต์ของกลางและมีได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลย ทั้งเพ่งทราบผลคำพิพากษาเมื่อพ้น 1 ปีก็ตาม ผู้ร้องก็ไม่มีสิทธิยื่นคำร้อง ขอให้ศาลสั่งคืนรถยนต์ของกลางได้ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 ได้บัญญัติไว้ชัดแจ้งว่าการขอคืนของกลางที่ศาลสั่งให้รับจะต้องกระทำภายใน 1 ปี นับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุด บทกฎหมายดังกล่าวได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษามีผลใช้บังคับแล้ว จึงต้องถือว่าทุกคนรู้ บุคคลใดรวมทั้งผู้ร้องจะอ้างว่าไม่รู้กฎหมายหาได้ไม่

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43, 134, 160, 160 ทวิประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 46, 91 ฐานขับรถในขณะเมาสุราโดยประมาทอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน จำคุก 2 เดือน ปรับ 10,000 บาท ฐานขับรถแข่งในทางโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุก 2 เดือน ปรับ 10,000 บาท รวมจำคุก 4 เดือน ปรับ 20,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งคงจำคุก 2 เดือน ปรับ 10,000 บาท โทษจำคุกรอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี คุมความประพฤติโดยให้จำเลยไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือน ต่อครั้ง มีกำหนดเวลา 1 ปี ห้ามจำเลยดื่มสุราในระหว่างคุมความประพฤติให้จำเลยทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยเห็นสมควรมีกำหนด 20 ชั่วโมง หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริบรถยนต์กระบะหมายเลขทะเบียน ท - 6263 สงขลา ของกลางผู้ร้องยื่นคำร้องว่าผู้ร้องเป็นเจ้าของรถยนต์กระบะของกลางผู้ร้องไม่ได้รู้เห็นเป็นใจหรือยินยอมให้จำเลยนำรถยนต์กระบะของกลางไปใช้กระทำความผิด เมื่อผู้ร้องทราบเรื่องเจ้าพนักงานตำรวจจับจำเลยและยึดรถยนต์กระบะของกลาง ผู้ร้องได้ติดต่อขอรับรถยนต์กระบะนั้นคืน เจ้าพนักงานตำรวจมอบรถยนต์กระบะของกลางให้อยู่ในความดูแลของผู้ร้อง ส่วนเรื่องคดีความของจำเลยผู้ร้องไม่ทราบเลย จนกระทั่งวันที่ 22 กันยายน 2542 ผู้ร้องได้รับหนังสือจากสถานีตำรวจภูธรอำเภอหาดใหญ่ฉบับลงวันที่ 13 กันยายน 2542 ผู้ร้องจึงทราบว่าศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้บริษัทรถยนต์กระบะของกลางแล้ว ขอให้คืนคำสั่งคืนรถยนต์กระบะของกลางแก่ผู้ร้องศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องขอคืนของกลางเกิน 1 ปี นับแต่คำพิพากษาถึงที่สุด ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 ให้

ยกคำร้องผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายืนผู้ร้องฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงในเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติได้ว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องขอคืนรถยนต์ของกลางที่ศาลชั้นต้นสั่งให้รับเมื่อเกิน 1 ปี นับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุดมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่า ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนรถยนต์ของกลางหรือไม่ ข้อนี้ที่ผู้ร้องฎีกาอ้างว่า รถยนต์ของกลางเป็นของผู้ร้องซึ่งเป็นบุคคลภายนอกและมีได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด ศาลย่อมไม่มีอำนาจสั่งให้รับนั้น เห็นว่า คดีนี้เมื่อศาลชั้นต้นได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดให้บริรถยนต์ของกลางไปแล้ว ก็ชอบที่ผู้ร้องซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของแท้จริงและมีได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลยจะต้องยื่นคำเสนอขอคืนต่อศาลภายใน 1 ปี นับแต่ วันคำพิพากษาถึงที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 แต่เมื่อปรากฏว่าผู้ร้องมายื่นคำร้องขอคืนรถยนต์ของกลางต่อศาลชั้นต้นภายหลังวันคำพิพากษาถึงที่สุดเกิน 1 ปี ย่อมต้องห้ามตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว ดังนั้น ถึงแม้จะฟังว่าผู้ร้องเป็นเจ้าของรถยนต์ของกลาง และมีได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดของจำเลย ทั้งเพ่งทราบผลคำพิพากษา เมื่อพ้น 1 ปี ดังที่ผู้ร้องอ้างก็ตาม ผู้ร้องก็ไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลส่งคืนรถยนต์ของกลางได้ที่ผู้ร้องฎีกาว่า ผู้ร้องไม่ทราบว่ามีประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 บัญญัติไว้ว่าการขอคืนของกลางที่ศาลสั่งให้รับจะต้องกระทำภายใน 1 ปี นับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุด เนื่องจากเจ้าพนักงานหรือหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องไม่ได้แนะนำหรือแจ้งให้ผู้ร้องทราบนั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 36 ได้บัญญัติไว้ชัดแจ้งว่าการขอคืนของกลางที่ศาลสั่งให้รับจะต้องกระทำภายใน 1 ปี นับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุด ซึ่งบทกฎหมายดังกล่าวได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษามีผลใช้บังคับแล้วจึงต้องถือว่าทุกคนรู้ บุคคลใดรวมทั้งผู้ร้องจะอ้างว่าไม่รู้กฎหมายหาได้ไม่และเจ้าพนักงานหรือหน่วยงานของรัฐก็ไม่มีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องแนะนำหรือแจ้งให้ผู้ร้องได้ทราบถึงบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวดังที่ผู้ร้องฎีกาแต่ประการใดพิพากษายืน

องค์คณะ

ประชา ประสงค์จรรยา · วินัย วิมลเศรษฐ · สุรพล เจียมจุมไร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6463/2543>